

*Ik ben gemeen: dat betekent dat ik het lijden
van anderen nodig heb om te kunnen bestaan.*

– Jean-Paul Sartre, *Huis Clos*

Voor Joshua, Elise en Christian,
die hun vader nooit zouden kwellen.
Toch?

ISBN 978 90 00 39466 1

ISBN 978 90 00 39467 8 (e-book)

NUR 285/284

© 2025 Van Goor

Uitgeverij Unieboek | Het Spectrum bv

www.stevenfriedman.net

www.bestofyabooks.nl

Tekst: Steven Friedman

Omslagontwerp: Caren Limpens

Zetwerk binnenwerk: Mat-Zet bv, Weesp

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

ZONDAG

Soms zou je willen dat er een resetknop zat op een dag. Net als op de PlayStation. Indrukken en opnieuw beginnen als alles compleet in de soep is gelopen.

Quinn had vandaag zo'n knop wel kunnen gebruiken. Dan had hij dat belachelijke filmpje nooit op zijn telefoon laten staan. Hij zou het hebben gewist en vervolgens honderd keer hebben gecheckt of het echt was verwijderd. Maar dat was helaas niet de realiteit. Hij was dood. Sociaal dood dan (dat was misschien nog wel erger). Vanaf vandaag was de naam Quinn Marsman voor altijd verbonden aan die één minuut en zesendertig seconden video waarin hij Amber de Hoog uit 4F meevraagt naar het aanstaande schoolgala. Niet in het echt natuurlijk, daar had hij het lef niet voor. Nee, hij filmde zichzelf zittend op zijn bed, een Iron Man-poster op de achtergrond. Gewoon om te oefenen. Kijken of hij de woorden kon vinden om Amber te vertellen waarom hij met háár en niemand anders naar het gala wilde. Het leek een goed idee toen hij het bedacht. Tot vanmiddag.

Zondag was normaal gesproken Quinns favoriete dag van de week. Eerst lekker lang uitslapen en daarna alle tijd voor wat hij het liefste deed: niets. Er gebeurde ook nooit wat op die dag. Alsof het leven op pauze werd gezet zodat iedereen de kans kreeg om heel even te ontspannen voor de chaos op maandag weer als vanouds losbarstte. Maar dit was niet zo'n zondag. Na

de late lunch (drie witte bollen en restjes kibbeling van de avond ervoor) kwam het eerste appje over de moord op Quinns reputatie binnen. Rufus, een jongen uit zijn klas die er precies zo uitzag als zijn naam deed vermoeden, schreef: ‘OMG ROFL ben jij dat Q?’ met een linkje naar de video op TikTok. De duim van Quinns rechterhand was weer eens sneller dan het stemmetje in zijn hoofd dat hem vertelde om vooral niet op de link te klikken. Wat hij zag stuwde de lunch terug omhoog zijn slokdarm in.

Na het zestiende berichtje in de klassenapp had Quinn de moed niet meer om naar het glanzende scherm van zijn telefoon te kijken. Zijn kamer draaide. Zweetdruppels verzamelden zich onder de dikke bos haar op zijn hoofd. Dit was niet meer te fiksen. Hoe kon hij zich morgen in vredesnaam nog op school vertonen? Ze zouden hem nakijken, uitlachen en een stomme maar catchy bijnaam geven zoals ‘Amber Alert’ of ‘Cringey Quinn’. Alleen maar omdat iemand op de een of andere manier bij het filmpje op zijn telefoon was gekomen.

Maar hoe dan? Quinns hersenen draaiden overuren om een antwoord op die vraag te vinden. Hij leende zijn telefoon nooit uit en zelfs zijn ouders kenden zijn toegangscode niet (hoe vaak zijn vader ook zei: ‘Quinn, wij gaan jouw telefoongebruik nu écht eens controleren’). Er was maar één mogelijkheid: hij was gehackt. Maar door wie? En waarom? Voor zover hij wist had hij geen vijanden op school. Hij vond zelf dat hij in de ‘oké’-categorie zat; zeker niet populair, maar ook niet bungelelend aan de onderkant van de sociale ladder. Iemand die zich zonder kleerscheuren door de middelbare kon bewegen. Tot dit filmpje dan.

Net toen Quinn aan het brainstormen was over geloofwaardi-

ge excuses om de volgende dag thuis te mogen blijven, schalde ‘Y.M.C.A.’ van The Village People plotseling door zijn kamer. Voor het eerst sinds die middag verscheen er een voorzichtige glimlach op Quinns gezicht. Dat nummer betekende namelijk maar één ding: zijn beste vriend Arbi, die het lied zelf als zijn persoonlijke ringtone op Quinns telefoon had gezet.

‘Waar was je? Al m’n appjes naar jou staan nog op ongelezen!’ blafte Quinn nerveus.

‘Euh... Misschien had je dan beter even kunnen bellen?’ klonk het uit de speaker. Hij had gelijk. Het horen van Arbi’s stem bracht Quinn meteen weer wat tot rust.

Quinn ijsbeerde met de telefoon door zijn kamer. ‘Ik weet niet wat ik moet doen, Ar! Ik ben klaar, finished! Morgen eten ze me op!’

‘Quinn, chil. Wat is er gebeurd dan?’ vroeg Arbi zalvend.

Er viel een korte stilte. Arbi was de slechtste leugenaar die Quinn kende.

‘Oké, oké,’ herstelde Arbi zich. ‘Dus dat stomme filmpje staat online. So what?’

‘So what? Iedereen denkt nu dat ik een hopeloze loser ben!’

‘Iedereen? Je moet niet overdrijven.’

‘Hij heeft al zestig views!’

‘Zevenenzestig. Ik heb net weer even gecheckt.’

‘Is dit grappig voor jou?’

‘Quinny, luister nou. Mijn buurvrouw haalt meer views met haar kattenfilmpjes. Heb je TikTok al gevraagd om de video te verwijderen?’

‘Ja, natuurlijk, meteen.’

‘Dan ben je er binnen 48 uur vanaf.’

‘En ondertussen heeft de hele school ’m gezien. Ook Amber. Shit! Die kijkt me nooit meer aan natuurlijk.’

‘Niet om ’t een of ander, maar dat deed ze al niet, toch?’

‘Je helpt niet!’

Arbi gniffelde zachtjes. ‘Maak je niet zo druk. Geloof me, dit waait over. Ook al lijkt het nu ’t einde van de wereld. Bovendien, meisjes vinden het stiekem wel leuk als een jongen zo kwetsbaar durft te zijn. Dus kom gewoon morgen. Ik sleep je erdoorheen.’

‘Wat moet ik toch zonder jou?’ vroeg Quinn met een diepe zucht.

‘Dat weet je zelf ook wel: he-le-maal niets.’

Quinn had zijn telefoon nog niet weggelegd of een nieuw berichtje kondigde zich met een luide ping aan. Hij wilde er niet naar kijken. Vast weer een klasgenoot die het leuk vond om hem met een verzameling zorgvuldig uitgekozen emoji’s op zijn online vernedering te wijzen. Toch gleden zijn ogen even over het scherm. Lang genoeg om de enige twee woorden die in het bericht stonden te lezen, gestuurd door iemand die zich *De Spelmeester* noemde. Twee woorden die Quinn kort een koude rilling gaven:

JIJ BENT

Het was al tien voor halftwaalf en compleet stil in huis toen Quinn naar de badkamer schuifelde om zijn tanden te poetsen voor hij naar bed ging. Hoewel zijn ouders erg gebrand waren op gezondheid, hadden ze hun pogingen om Quinn op tijd naar bed te sturen al een tijd geleden opgegeven, wat hij na een lange periode van tegenstribbelen zag als een persoonlijke overwinning.

Terwijl de elektrische borstel zich een weg over zijn gebit baande, spookte het vreemde berichtje van eerder door zijn hoofd. Jij bent... Wat eigenlijk? Jij bent zielig? Jij bent een loser? Jij bent niet goed genoeg voor Amber? Wat moest hij met die vage tekst? En wie was die Spelmeester? Hij kende niemand die zich zo noemde.

Het veel te heldere licht van de nogal gammele lamp op zijn nachtkastje was het enige wat Quinn een klein halfuur later nog behoevde voor de slaap. Hij moest eraan geloven, kon het niet langer uitstellen. Ook al probeerde hij het uit alle macht. Als hij zijn gevecht tegen de vermoeidheid verloor en zijn ogen dichtdeed, zouden de komende zeven uur voorbijvliegen (afgezien van de onvermijdelijke nachtmerrie dan) en was het tijd naar school te gaan, waar de titel ‘Pispaal van de maand’ op hem wachtte. Of zou het meevallen, zoals Arbi zei? Misschien had hij gelijk en waaide dit vanzelf over. Quinn wist even niet meer wát hij moest denken. Zijn hoofd zat vol met honderden radertjes die allemaal op volle snelheid draaiden.

Ping! doorbrak de stilte van de nacht, wat Quinn deed beseffen dat hij vergeten was om zijn telefoon op vliegtuigstand te zetten. Hij pakte het platte apparaat van zijn nachtkastje, waar het zoals gebruikelijk aan de lader lag, en bewoog zijn wijsvinger instinctief naar de rechterbovenkant van het scherm, waar het focusmenu zat. Ver kwam zijn vinger niet. Hij had wéér een bericht van De Spelmeester ontvangen. Een langere tekst dit keer:

Vijf dagen. Vijf opdrachten.

Falen leidt tot straf.

Weigeren leidt tot straf.

Klikken leidt tot straf.

Zijn de regels duidelijk?

De lokroep van slaap moest nog even wachten. In één beweging zat Quinn rechtop in bed. Hij las het berichtje nog een paar keer. Wat was dit voor slechte grap? Zijn vingers gleden gespannen over het toetsenbord aan de onderkant van het scherm:

Wie is dit? Wat wil je van me?

Een bolletje met stipjes verscheen. De Spelmeester nam de tijd om te antwoorden:

Wie ik ben is niet belangrijk.

Wat ik wil is heel belangrijk.

Voer de opdrachten uit en je hebt niets te vrezen.

Vijf dagen, Quinn.

Daarna weet je precies wie je bent.

Nogmaals: zijn de regels duidelijk?

Een akelig brandend gevoel kroop vanuit Quinns buik via zijn borst naar boven, waar het in zijn hals bleef hangen. Het gevoel dat je krijgt vlak voordat je een presentatie moet geven, of wacht op het cijfer van een belangrijk proefwerk. Iemand was een spelletje met hem aan het spelen, maar wie? Was het de hacker? De hufte die het filmpje van zijn telefoon had gestolen en op TikTok had gezet? Dat moest haast wel. Quinn typte terug:

Dit is niet grappig. Wie ben je?

Heb jij het filmpje online gezet?

Ik ga aangifte doen bij de politie!

Geen bolletje, geen antwoord. Had Quinn hem (of haar) bang gemaakt? De politie kon vast achterhalen wie deze berichtjes verstuurde. En waar vandaan. Dan wist hij meteen wie zijn telefoon was binnengedrongen. Een plan ontvouwde zich in zijn hoofd, toen zonder enige aankondiging een nieuw bericht van De Spelmeester op het scherm verscheen:

Ik zei: klikken leidt tot straf.

Geen politie, voor je eigen bestwil.

Morgen krijg je de eerste opdracht.

Misschien dat je beter weer kunt gaan liggen.

Zittend slapen gaat zo moeilijk.

Daar was het brandende gevoel weer, alleen nog heftiger. Alsof duizenden kleine naalden tegelijkertijd over zijn hele lichaam in zijn huid prikten. Quinn keek angstig om zich heen. Hij kon hem zien. De Spelmeester kon hem zien! Terwijl zijn hart als een luide drum in zijn borst klopte, deed hij wat zijn instinct hem ingaf: hij blokkeerde De Spelmeester op zijn telefoon en zette het apparaat helemaal uit. Geen stand-by, geen focus, geen slaapmodus, maar echt uit. Dan zou de camera in elk geval ook niet werken.

Voor de zekerheid (en omdat de adrenaline door zijn lichaam raasde) deed Quinn het licht weer aan en controleerde zijn hele kamer grondig – maar stil genoeg om zijn ouders niet wakker te maken – op verborgen camera's of af luisterapparatuur; in zijn boekenkast, op het plafond, achter posters, tussen zijn kleren... Hij vond niets, al kreeg hij sterk het vermoeden dat er een mini-

camera was geplaatst in het oog van een pluchen beer met een krulsnor, die hij jaren geleden van zijn oma op vakantie in Italië had gekregen. Hij legde het gekke ding in een la en scheurde vervolgens een stuk ducttape af om de webcam op zijn monitor mee af te plakken. Niemand die hem nog zou kunnen bekijken.

Quinn sliep diep die nacht en droomde van een reusachtige hand die hem vanuit een pikdonkere lucht probeerde te grijpen terwijl hij over een steeds langer wordende straat naar huis rende. Hoe snel hij zijn benen ook bewoog, hij kwam niet dichterbij zijn huis, maar de hand wel dichterbij hem. Alsof er geen ontsnappen mogelijk was.

MAANDAG

De maandenlange winterslaap waar Quinn op had gehoopt was niet gekomen. De wekker ging zoals altijd om zeven uur, een paar minuten later gevolgd door de gebruikelijke drie luide kloppen op zijn kamerdeur en een ‘Qui-hinn, wakker worden!’ van zijn moeder. Quinn draaide zich nog even om. Het alarm op zijn telefoon zou hem een kwartier later wel redden. Dat deed het immers elke doordeweekse dag, zodat hij altijd precies op tijd in de klas zat.

Net toen Quinn zijn ogen weer wilde sluiten, maakte het plotselinge zware gevoel in zijn maag hem duidelijk dat dit géén dag was als alle andere. Zijn telefoon stond nog steeds uit, de webcam op zijn monitor was nog steeds afgeplakt met ducttape en zijn normaal gesproken toch al niet al te opgeruimde kamer was behoorlijk overhoopgehaald vanwege zijn paranoïde zoektocht naar verborgen camera’s. Wat was hem toch overkomen? Eerst dat stomme TikTokfilmpje, daarna die rare Spelmeester. Quinn zuchtte en trok het dekbed over zijn hoofd.

‘Quinn!’ galmde de schelle stem van zijn moeder weer door de gang, precies volgens schema. ‘Opstaan nu! Je komt nog te laat!’

Als hij normale ouders had gehad was het waarschijnlijk niet zo moeilijk geweest om met een smoesje thuis te kunnen blijven. Dat zou helaas niet werken met die van hem. Zijn moeder